

Лора Тейлър Нейми

ПЪТЕВОДИТЕЛ
на
една млада
кубинка
за чай и
чудеса

Превод от английски език
Ирина Денева – Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *A Cuban Girl's Guide to Tea and Tomorrow*
Copyright © 2020 by Laura Taylor Namey
All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав
© Егмонт България, 2021
Редактор Илиана Бенова
Коректор Ина Тодорова
Преглед Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс Принт“ ЕООД, София, 2021
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2595-4

На Хилделиса Виктория, моята смела и прекрасна майка

*Ако на дъното на чашата ти с чай е останала неразтворена захар,
значи някой си пада по теб.*

– Суеверие

Майна, между другото, не значи „утре“.

Значи „не днес“.

– Били Колинс

1

Наречете го както искате. Почивка. Подарък за завършването на гимназията. Може би дори бягство. Знам само, че се намирам по-далече от Маями, отколкото съм била някога досега.

Тук съм, защото Кубинското лекарство се провали. Въпросното лекарство е направо древно и звучи като истинска рецепта. Макар че съставките може да варират от едно семейство на друго, целта е винаги една: ако някой ти е разбил сърцето, роднините ще ти помогнат. Само че моето разбито сърце не се повлия нито от храната, нито от семейната подкрепа, затова, като в епизод от някоя сапунена опера, моето семейство ми спретна номер.

– Следващият, моля. – Митничарят на „Хийтроу“ ме подканва с жест да се приближа. – Каква е целта на посещението ви, госпожице? – пита, след като му подавам паспорта си.

Минават две секунди, после четири и накрая изричам лъжата си:

– Почивка.

Мълча си, защото единият от двамата ми домакини за през лятото, Спенсър, ме чака, а желанието ми да ме подложат на втора проверка, е точно толкова голямо, колкото нетърпението преди вадене на зъб или ходене на гинекологичен преглед. Но,

*Dios**, и от митничаря, и от целия този ден ми иде да се разкрещя. Едва се сдържам да се наведа към спретнатата му синя униформа и да изръмжа: „Тук. Съм. Защото не стига, че любимата ми *abuelita*** почина, но два месеца след смъртта ѝ най-добрата ми приятелка ме изостави, а гаджето ми, с което ходя от три години, ме заряза точно преди бала. Наричам го триъгълника на злото. Явно не се възстановявам от всичко това достатъчно бързо, затова семейството ми ме прати тук да се „успокоя“. Изобщо не ми се идваше във вашата Англия, но майка ми изигра най-силната си карта, по-силна дори от сладкишите с гуава и други популярни кубински лекове за разбито сърце. Изигра картата с *Abuela*. И така, в отговор на въпроса ви, *не съществува* цел на посещението ми тук.“

Туп. Митничарят удря печат в паспорта ми и го плъзва към мен.

– Приятно изкарване.

Да бе, сигурно.

Два часа по-късно след пътуване с автобус, по време на което почти не разговаряме, и след кратко возене с такси, когато изобщо пък не разговаряме, стигаме до мястото, което съм виждала само на снимки. За жалост, са забравили да добавят слънчева светлина. Треперя от студ под безцветно небе, докато Спенсър се мъчи да извади куфарите ми от багажника на таксито.

Значи това е Уинчестър в графство Хампшър, Англия.

Пресичам тясната улица и се приближавам към семейния хотел „Бухал и гарван“. Като много от сградите, покрай които сме минали по пътя насам, и хотелът сякаш е излязъл от роман на Джейн Остин. Прилича на огромна сватбена торта от оранжево-червени тухли, надвиснала над квартала. По коло-

* *Dios* (исп.) – Боже. – Б.п.

** *Abuelita* (исп.) – баба. – Б.п.

ните пред входа пълзи бръшлян, който се разклонява по трите етажа, проточил дебелите си зелени вени. От сградата направо извира история.

В Маями нищо не е толкова старо. Дори сеньора Кабрал, която все така се дотърпя в пекарната на родителите ми всеки понеделник и която е била *tan vieja** още преди майка ми да се запознае с баща ми, не е толкова стара.

Спенсър Уолъс пренася багажа ми под окичения с пълзящи рози навес на входа. Като гледам Спенс тук вместо в Маями, където ни е идвал на гости с жена си и сина си, си давам сметка колко подхожда външният му вид на хотела, който притежава, с все тухлите и зидарията. Леко прошарена рижава коса. Спретната брадичка в комплект с мустаци. Дори е облечен с дебело сако от туид. Точно *това* – първият поглед към далечния ми роднина на летището – превърна пътуването ми в много по-сюрреалистично изживяване от момента, в който се качих на самолета. Мамі и Рарі ме бяха изпратили в страна, където мъжете носят туидени сака. През *юни*.

– Заповядай, Лиля – казва Спенсър от входа. – Кейт сигурно вече се е прибрала от физиотерапия. Вътре е топло и уютно. – Бутва ме с рамо, докато затваря вратата след нас. – Извинявай – казва и хвърля поредния тревожен поглед към дрехите, които съм си избрала за пътуването – същите, които оглежда крадешком, откакто излязох от митницата. Както установих по целия Терминал 5 на „Хийтроу“, комбинацията от бели дънки, златисти сандали и ефирна яркорозова тениска не е обичайният избор за почивка в Англия дори и в началото на лятото. Само че за родния ми Маями това са си *свсем* нормални дрехи. Дали ми е студено, или не, в момента е без значение.

Вътре в хотела е топло, без да е задушно, и ухае на масло и захар. Вдъхвам ароматите и се опитвам да ги задържа в себе си. Познатите миризми са единственото, което в момента ми съз-

* *Tan vieja* (исп.) – толкова стара. – Б.п.

дава някакво усещане за дом.

Тѝа* Кейт се появява в подножието на стълбище от полирано дърво.

– А, ето я и нея. – Тя идва при мен и ме прегръща. – Съжалявам, че не можах да дойда със Спенсър да те посрещна, че и колата откраднах.

– Няма проблем, и с автобуса беше окей – казвам, заровила лице в гъделичкащата вълна на рамото ѝ. Русият ѝ кок, завит на тила, е същият, който помня отпреди, но акцентът ѝ е по-мек от всякога. Това ли причиняват двайсет и пет години в Англия на една венецуелка на име Каталина Раquel Мендоса? Тук, в средновековния град в Хампшър, със съпруга си тя е Кейт Уолс.

– Виж се само. Почти на осемнайсет. – Кейт отстъпва назад и свъсва вежди. – Ела да изпием по един чай в салона, докато Спенсър ти качи багажа. Там гори огън, а пък аз ще ти дам един пуловер, докато си разопаковаш нещата. Няма да те оставим да настинеш, я.

Гърдите ми се стягат около сърцето и после... се случва. Тук, в уютното фойе на „Бухал и гарван“ с износените дървени дъски под сандалите ми и високите, пълни с чадъри, стойки до вратата. Не се случи на международното летище в Маями, в което влязох непоклонимо намръщена и си останах такава дори докато раздавах задължителните целувки за сбогуване на родителите и сестра ми Пилар. Не се случи и докато гледах подобните на звезден прах светлини на града да изчезват под крилото на презокеанския самолет. Тогава не плаках. Не можех. Но Каталина – Кейт Уолс сякаш напихва слабото ми място и не успявам да се съържа. Очите ми се наливат със сълзи и гърлото ми се стяга около спомен, който никога няма да забравя.

¡Ponte un suéter, que te vas a resfriar!

Облечи си пуловер, че ще настинеш! Кубинската мантра на

* Тѝа (исп.) – леля. – Б.п.

мантрите. Татуирана на челата ни. Записана с неизтриваемо мастило на хартия с дъх на теменужки. Крещяна с впечатляващи децибели от прозорците към децата, ближещи сладолед по улиците на Малката Хавана. Баба ми хвърляше безчет въображаеми пуловери наляво и надясно. До онази студена мартенска утрин, в която спря да го прави. Най-студеният ден в живота ми.

Ръката ми се стрелва към златния медальон, който нося на верижка около шията си. Abuela ми го подари преди четири години. Кейт забелязва жеста ми и фините черти на лицето ѝ помръкват.

– О, милата ти abuelita. Беше такава прекрасна жена, миличка.

Миличка. Не чедо. Не и за английската Кейт.

– На практика Abuela отгледа и мен. – Кейт среща погледа в подпухналите ми очи. – Много ми беше мъчно, че не успях да дойда за погребението.

– Мami разбра. Прекалено далеч е.

Четири хиляди триста и осемдесет мили.

Кейт слага ръце на бузите ми. Жестът ми е толкова познат от Abuela, че съзлите отново потичат.

– Каж ми истината – казва тя. – Майка ти успя да намери начин да ми се разсърди, въпреки че тъкмо бях излязла от операция на шията, нали?

Смея се. Все пак Англия не е заличила всичко. Стиснатите устни, издадения настрана хълбок и предизвикателният поглед са все част от старата Кейт, онази, която помня от гостуването на семейство Уолъс в Маями.

– Как позна?

– Много обичам майка ти. Само че от нея и онези mujeres* от сапунените опери могат да се учат на драматизиране.

Драма от сапунените опери. Мami не е учила в универси-

* Mujeres (исп.) – жени. – Б.п.

тет, но би могла да вземе диплома по драматизиране. С втора специалност прекаляване. И с допълнителна квалификация по вършене на точно обратното на полезното за мен.

– Настани се в салона, а аз ще донеса чая, който ни е направила Поли – казва Кейт и посочва към арката, която дели помещенията, преди да изчезне.

Свалям черната си ръчна чанта от рамо – от предния ѝ джоб надничач формулярът от митницата. *Приятно изкарване.* Смачквам листа на възможно най-малката топка. Не съществува почивка, която да може да ми помогне.

2

Разбирам защо гостите на „Бухал и гарван“ се стичат на тълпи в салона за следобедния чай, само че в кифличката, която ям, има твърде много захар. Въпреки че текстурата е почти съвършена, степента на сладост е нещото, което препъва много сладкари. Брашното, маслото и захарта са само основа за другите вкусове – подправки и екстракти, плодове, сметана и шоколад. На един сладкиш не му трябва да е прекалено сладък. Трябва му да се превърне в нещо запомнящо се.

Не че съм специалист по английските кифлички. Всъщност никога не съм правила такива. Последният път, когато ядох нещо подобно, беше преди четири месеца, когато Пилар реши да отпразнува двайсет и първия си рожден ден с чай в „Маями Билтмор“.

И тук като в хотел „Билтмор“ салонът със студеносините си стени и брокатените тапицерии прилича повече на картина, отколкото на стая. И тук аз съм фигура, вкарана в нечий чужд живот.

Мисля да нарека картината „Млада кубинка с прекалено сладка кифличка в ръка в не-Маями“.

– ... и за разходки, а градът е съвсем малък. Можеш да вземеш едно от колелата за гости, да излезеш сред природата и на-

истина, ама наистина да си починеш. В центъра има кафенета и магазинчета, в които съм сигурна, че ще се влюбиш. – Между глътките силен черен чай Кейт прекарва последните пет минути в усърдно рекламиране на Уинчестър, сякаш се готвя да го купувам.

Аз пък през цялото време се усмихвам сковано – все едно пък ще се *вържа* на приказките ѝ.

– Звучи добре. И мерси, че ме приехте. – Хваната съм в капан между желанието да удавя напирашите в устата ми думи под капака на украсения с рози чайник, и подтика да проявя уважение към тази жена, която познавам, откак съм се родила.

– Зарежи учтивостите – казва Кейт. – С мен можеш да говориш откровено.

– Добре. – Поставям чашата в чинийката с по-силно чуковане, отколкото е прието в отбраното общество. – Не искам да стоя тук. – Няма значение какво мисли семейството ми по въпроса.

Думите ми изобщо не променят погледа в очите ѝ – спокоен като бялото мраморно небе, което се вижда през прозорците. Кейт прокарва пръст по ръба на чашата си. Овалните ѝ нокти са лакирани в блестящо тъмночервено.

– Разбира се, че не искаш. Няма нужда да се преструваш. Но родителите ти мислят, че ако прекараш известно време другаде...

– А не ги ли е грижа какво мисля аз? Какво *чувствам*? – превърнала съм се в развалена плоча, повтаряща едно и също, от както ми резервирах билет за самолета. Единствената помощ, от която се нуждая, се намира на четири хиляди мили отвъд Атлантика. Това е мястото, където допреди няколко седмици имах всичко, което исках. Мястото, където се намира семейната пекарна, която ще поема и ще разработя – пекарната, лежаща върху корените на Abuela. Panadería La Paloma*. Спомене-

* Panadería La Paloma (исп.) – Пекарна „Гълъбичката“. – Б.п.

ните за нея, за духа ѝ са още между онези четири стени, а аз не съм там.

Не ми трябва Англия. Маями е моят град талисман. Домът, където за седемнайсет години постигнах толкова победи. Той ме зове, просмукан в кръвта ми, загнезден в костите ми. *Ти си моя* – казва ми. – *И пак можеш да побеждаваш.*

Но не и тук. Не и в Англия.

В Маями са останали най-ценните ми приятелства и връзки, онези, за които тайно плача. Абуела. Андрес. Стефани. Сърцето, умът ми и тялото ми още не са приключили с тях. За осемдесет и петте дни, които трябва да прекарам в Англия, могат да се променят твърде много неща, а аз няма да съм там, за да ги спра.

– Ти страдаш, Лиля. И си изплашила родителите си – казва Кейт. – Психическото ти здраве е по-важно от това да поемеш „Ла Палома“ точно сега.

Вуено. Хубаво. Правилото да се говори открито, явно е двупосочно. Но аз се справях със ситуацията. Имам нужда от време, не от говорене. Не от пространство. Защо не могат Мати и Рари да го разберат?

Кейт прибира един рус кичур, изплъзнал се от кока.

– Обещай ми само едно, понеже и двете познаваме гнева на тв мама*.

Вдигам поглед, когато я чувам да говори на испански.

– Опитай се да си намериш местенце тук. Може би дори да се позабавляваш. Но бъди внимателна, нали? – Гласът ѝ звучи така, сякаш последният половин час, прекаран в моята компания, е поизместил акцента ѝ в югозападна посока. – Не ходи да тичаш през нощта и не прави нищо... безразсъдно.

Безразсъдно. Като онова, което направих преди две седмици ли? Бузите ми пламват от яд и съжаление, че не мога да върна времето. *Бях немарлива. Не внимавах.*

* Ту мама (исп.) – майка ти. – Б.л.

Но не казвам нищо. Скривам думите си зад последните хапки кифличка с касис. Определено е прекалено сладка.

Чашата ми с чай е все още пълна до половината, когато Кейт ме дръпва за ръката.

– Хайде да те настаним. Спенс сигурно вече е качил куфарите. – Тя става и ми прави знак да я последвам през фойето и нагоре по величественото стълбище.

На втория етаж на „Бухал и гарван“ има осем стаи за гости. Кейт бе споменала, че целият хотел е пълнен, но в момента по коридора, облицован с ламперия, виждам единствено редица бронзови стенни лампи. Всяка е украсена с големи птичи криле.

Спираме пред широка врата без номер, но с контролен панел до нея.

– Оттук се влиза в личния ни апартамент. Кодът за вратата е пощенският код за стария ни квартал в Маями.

Чертите на Кейт омекват от носталгия. Когато родителите ѝ пристигнали в Маями от Венецуела, Кейт прекарвала толкова време в пекарната на Abuela с майка ми, че тя се превърнала в неин втори дом. С Пилар никога не сме я наричали братовчедка. За нас винаги ще си остане тѝа.

Сега тя ми дава знак да въведа петте цифри, които помня добре. Вратата избръмчава, отваря се и разкрива още една виещка се дървена стълба.

Тя ни отвежда до просторно антре. Кейт посочва единия коридор, който тръгва от него.

– Тук са нашите стаи със Спенс. – Завърта се и ме повежда през антрето към другото крило. – В тази част са твоята стая, една баня и стаята на Гордън. В момента е в библиотеката, учи.

Имам смътен спомен, че са ми казали как тук изпитите продължават до късно през лятото.

– Не мога да повярвам, че Гордън е станал на шестнайсет.

Тя се ухилва.

– И е толкова висок, че направо няма да го познаеш. Последния път, когато се видяхте, трябва да е бил на дванайсет. Точно преди пътуването ни до Кий Уест.

– Да, помня как тичаше из „Ла Палома“, докато вие с Мами си пиехте кафето отпред. – Тъмната ми коса пада върху лицето. Мирише на самолет. Отмятам я назад. – Помня как се опита да открадне по една емпанада от всяка тава, която Abuela вадеше. Тя го гонеше да го плесне с кърпата, но това не го спираше.

Нахлулият изведнъж в съзнанието ми спомен ме парва като удар с ластик.

Извързвам поглед, а Кейт ме стисва за рамото. Отваря една облицована с дърво врата и надниква вътре.

– Ето това е стаята ти. Ако ти трябва, знаеш къде да ме намериш. Вечерята е в седем.

Оставам сама в стаята, където ще прекарам следващите осемдесет и пет дни и която разполага с истинско двойно легло. И то не някакъв евтинджос от Икеа, а оригинална мебел, достойна за периода на Регентството от ранния 19-и век. Свалям си чантата и прокарвам пръсти по повърхността на черешовото дърво. Като всичко останало тук и леглото е натежало от старост.

Спенсър е оставил багажа ми до пейка, тапицирана в сиво кадифе. Оглеждам стаята – има тоалетка с телевизор върху нея, двуместно диванче със сива дамаска на цветя и малко бюро. На едната стена има старовремски прозорец, съставен от няколко редици стъкла в рамка, който в момента пропуска немощна светлина от улицата. Другата външна стена е заета от още по-голям прозорец, който се отваря с манивела. Разтварям кремавите копринени завеси. Рамката на прозореца надава измъчен вой, когато завъртам манивелата и се подавам навън. Навеждам се през перваза и поглеждам над дърветата към дворчето на църква, чиято зидана ограда е почти долепена до моята част от „Бухал и гарван“. Очите ми се опитват да свикнат с гледката, да

сменят палмите и гладките прасковенорозови фасади с потъмнели от времето тухли и островръхи църковни покриви – точно като този на малката каменна църква в съседство.

Новата ми стая е великолепна. Само че това великолепие не успява да утеши голяма част от мен, която копнее да заудря с юмруци по стените и да закрепчи с дивашкия глас, кънтящ в главата ми от сутринта. Чувам го цял март, април и май. Не успява да попречи и на друга част от мен да поиска да се скрие под пухкавата плюшена покривка на леглото.

Накрая просто премествам куфарите си зад вратата – в момента не съм готова да започна да организирам новата си реалност. Дръпвам ципа на сака, който е бил с мен в самолета, и го слагам на леглото. По всичко, което ще ми трябва за тази нощ, са полепнали миризмата на препаратите за чистене на плочки на Мамі от лимон и оцет и нотки от ароматизатора ми за стая, който ухае на гардения. Сякаш Abuela е опаковала нещата в сака.

Благодарение на нея нито аз, нито Пилар някога се качваме в самолет без комплект бельо и един кат дрехи в ръчния багаж. *Нали може от авиолинията да ви загубят багажа!* Abuela никога не е имала доверие на товарачите на летището.

Аз също не им се бях доверила. Вадя един клин и дълга тениска, после и бялата престилка на Abuela. Същата, която държах в скута си по време на погребението ѝ. След нея изваждам семейна снимка на мен, Пилар и родителите ни в градината на прачичо ни. Още една снимка, този път на Abuela, която съм направила миналата година – крехката ѝ фигура е увенчана с гъста побеляваща черна коса, а тя се усмихва над скромната си закуска от *café con leche* и *pan tostado**.

С Abuela сме единствените в семейството, които обичат да събират *los recuerdos* – спомени. Сантименталният ген е пропуснал Пили, а Мамі мрази прахосъбирачките. Въпреки това

* *Café con leche* y *pan tostado* (исп.) – кафе с мляко и препечен хляб. – Б.п.

тя още не е разчистила малкия олтар от карти, снимки, статуетки и сушени цветя върху тоалетката на Abuela. Още не е превърнала стаята ѝ в стая за гости и не е изхвърлила градинските ѝ чехли от моравата зад къщата. Засега дори майка ми пази спомените.

Аз пък започвам да подреждам пренесения си от Маями олтар върху тази тоалетка. Сърцето ми замира, когато погледът ми попада върху последния изваден от сака предмет: бяла тениска с емблемата на Университета на Маями, която бях купила за Стефани. Тениската е un recuerdo с огромно значение, спомен за един план, включващ най-добра приятелка, който не съм готова да прибера в някое чекмедже.

Тази тениска е най-голямата причина да се озова тук.

Преди две седмици тениската, която бях поръчала по-рано, пристигна в Panadería La Paloma точно в деня, в който Стефани се качи на самолета. Беше като някаква жестока шега. Стеф нямаше да учи в Университета на Маями. Приятелката ми изобщо нямаше да прави нищо в Маями. Не и с мен.

Началото на края помежду ни настъпи два дни преди тениската да пристигне. Бях се плъоснала на леглото ѝ както винаги, освен дето този път на пода зееше огромен сак. По бюрото ѝ бяха натрупани паспорта ѝ, купища документи и един пакет от Католическата мисия на Южна Флорида.

Краят на края помежду ни настъпи след като затръшнах вратата на стаята ѝ и избягах от къщата, в която години наред ме бяха посрещали като член на семейството.

По средата между началото и края най-добрата ми приятелка призна, че от ноември насам се подготвя за двугодишна служба като здравен работник. Месеци обучение, за което не ми беше казала и дума. Стеф беше заменила приема си в Университета на Маями за две години престой в някакво африканско село, без да ми каже.

Преди две седмици влязох в офиса зад пекарната и се втрен-

чих в логото на университета на тениската. Думите, с които се бяхме замервали, се посипаха върху ми като градушка.

– *И не можа да ми кажеш?*

– *Лиля, съжалявам. Щеше да ме разубедиш.*

– *Не е вярно.*

– *Трябва да отида.*

– *Изцяло променяш живота си зад гърба ми?*

– *Ти тъкмо беше загувила баба си. А след случилото се с Андрес... А и знаеш, че щеше да се възпротивиш. И накрая да спечелиш както винаги.*

След този разговор бях избягала вкъщи и се бях разплакала над селфитата от завършването на гимназията, които си бяхме направили седмица преди това. Моята тъмна грива и нейната ефирна руса коса се вееха под плоските официални шапки, оцветени с тъмния цвят на предателството.

Докато държах меката тъкан на тениската в офиса на пекарната, един факт се избистри в съзнанието ми. Скръбта ми се беше променила – беше се превърнала от линия между две точки, Abuela и Андрес, в нова форма. Триъгълник.

Този триъгълник на злото се извисяваше над мен толкова огромен, че не можех да избягам. Не можех да намеря себе си в мрака на празнотата му. Сърцето ми се пропука, а дишането ми се ускори като вятър преди буря. Трябваше да се движа. Да тичам.

**Рецепта за изоставяне
от най-добра приятелка
От кухнята на Лиля Рейес**

Съставки: Един пълен спортен сак, държан в кабинета на Рарі. Чифт маратонки „Найки“. Един неоновосин потник. Един спортен клин „Адидас“.

Приготовление: Преоблечете се в спортните си дрехи и избягайте през задната врата за доставки. На-

влезте в родния си град, във вашия Маями. Достатъчно голям е да ви приеме. Навестете любими места и улици, които ви познават, които знаят за изпитаните любови и радости, преди последните три месеца да ви отнемат всичко. Направете тези места отново свои, всичките.

* Въздържайте се да обсъждате случилото се със Стефани или със семейството си. Загубата е ваша и ще се наложи сами да се справите с нея.

Необходима температура: 250 градуса – температурата, която се усеща в Маями, ако тичате следобед.

Онзи следобед преди две седмици отидох до паркинга зад пекарната и прибрах всичко освен ключовете и телефона си в тюркоазения си мини купър. Разтегнах се, загреях и се приготвих да направя второто нещо, което ми се удаваше най-много. Тичах по-дълго от всякога. Пробягах разстояние, за което хората печелят медали и награди. За мен единствената награда беше това, че си доказах колко съм упорита. Часове наред не спирах, пренебрегвайки всички сигнали за тревога, които тялото ми подаваше, минавах през цели квартали, докато времето за вечеря не дойде и не отмина. Само една мисъл ме крепеше наред потта, жегата и болката, докато крайниците ми най-сетне не се предадоха: ако тичах достатъчно дълго, може би щях да успея да избягам от самата себе си.

Днес се чудя дали Стеф не е била права, дали нямаше истина да променя решението ѝ. В края на краищата уменията ми в убеждаването не бяха подействали на семейството ми.

Отпускам се на сивата пейка и се опитвам да остана възможно най-неподвижна. Представям си, че ако аз не мърдам, и мястото, от което идвам, няма да помръдне. Че район Западен Дейд в Маями ще замръзне в пространството, докато не се прибера у дома.

3

След двайсет и четири часа в стаята си нямам представа какво е времето навън, нито на какво пешеходно разстояние е хотелът от центъра на Уинчестър. Познавам обаче всяко петънце по тавана и знам, че от вратата на стаята ми до банята ме делят точно шест крачки. До кухнята на апартамента и обратно са петнайсет крачки.

Семейство Уолъс не коментират izolацията ми, само оставят подноси с храна на плота в кухнята, за което съм им благодарна. На единия има бележка:

Почивай си. Аз ще говоря с вашите.

Маті звъня само шест пъти.

Кейт

Кейт не е казала и дума за куфарите, подпрени зад вратата. Нито за изключения телефон, оставен върху изключения лаптоп.

Мисля за Пилар. Представям си уверената усмивка на сестра си и спокойните ѝ, разумни очи и се чудя колко ли съобщения ми е пратила. Или и тя се е изключила и чака, защото знае, че няма да издържа дълго? Хвърлям поглед към телефо-

на си – гласът на най-скъпоценния човек в живота ми е само на двайсет секунди от мен. Но не. Още не. Още не съм готова да говоря с нея. Не и ако не ми се ще разговорът да избилства с най-отбраните ругатни, които знам на два езика.

Бялата тениска с емблемата на Университета на Маями може и да ме е накарала да изляза да тичам, но самолетният ми билет за Англия най-вероятно е бил резервиран от госпожица Пилар Вероника Рейес. Откакто кацнахме, не спирам да мисля за среднощната сцена в стаята ми в къщата в Западен Дейд – сцената, която се разигра, след като се прибрах след часове тичане из града. Развихри се същински ураган. Колкото и да съм ядосана на сестра си, повече ме е яд на самата мен – бях проявила небрежност.

Тялото ми също беше платило скъпо за безразсъдството ми. Помня как всичко ме болеше. Как влакната на сиво-белия ми юрган се триеха в пламналите от болка мускули и изгорялата от слънцето кожа.

– Más* – каза Пилар онази нощ и поднесе към устата ми стотната лъжица с caldo de pollo**. Бях направила вълшебната пилешка супа по рецептата на Abuela. Супата плюс щедра доза Vivarogú – кремът ВейпоРъб на Викс – лекуват всякакви болестки. – Казах още, Лиля – повтори тя, след като поклатих глава и стиснах устни.

– Стига – отвърнах. В главата ми сякаш биеха барабани.

Пили изсумтя и остави с трясък купата със супа на нощното ми шкафче. Тя е студентка по счетоводство, но приличаше повече на военна медицинска сестра, изпълнена със сила и стоицизъм, когато се насочи с отмерени движения към аптечката.

Ръцете ѝ втриха още от охлаждащия крем в прасците ми. Когато гребна от мазилото за пришки обаче, на лицето ми се изписа гримаса.

* Más (исп.) – още. – Б.п.

** Caldo de pollo (исп.) – пилешка супа. – Б.п.

– Така ти се пада. – Тя сложи от мазилото по петите и пръстите на краката ми, които бяха прежулени до кръв на няколко места. – Вината ще си е само твоя, ако никога повече не успееш да обуеш онези червени сандали на висок ток, hermana*.

Да, вината си беше само моя. Това се случва след пет часа тичане, за които пробягах повече от трийсет километра и накрая само дето не се влачих по корем. Веднъж започнала, не можах да спра. Останалото не ме интересуваше.

Пилар се завъртя из стаята, разбухна възглавниците и ми напълни чашата с вода, след което надникна навън, за да провери къде са Маті и Рарі. През цялото време си мърмореше под носа на испански.

Ненормално момиче такова. Заблудена, безразсъдна егоистка. Ами ако не те бях намерила? Какво щеше да стане? Боже, Лиля.

Това чух.

Това видях.

Маті и Рарі се появиха на прага на стаята ми с присъдата си. Главата на Рарі беше сведена ниско, разкривайки посивялата му коса и оплешивяващото теме.

Маті стискаше снопче хартиени кърпички.

– Току-що говорихме с Каталина и Спенсър.

Изстреля думите си бързо и рязко: Англия. Щях да прекарам лятото в „Бухал и гарван“. За да се успокоя. Да си почина.

Накрая Маті се разплака, а в моите гърди зейна бездънна яма.

– Англия? Шегувате ли се?

Рарі пристъпи напред.

– Правим го заради теб, в името на здравето ти. Пролетта беше достатъчно непосилна, а сега и Стефани замина.

Защо просто не ме оставят на мира? Аз сама ще се оправя.

Маті отметна кичури черна коса от лицето си.

* Hermana (исп.) – сестро. – Б.п.

– Мислиш ли, че не забелязваме? Как седмици наред се криеш по ъглите да плачеш? Как вървиш приведена и само дето не се блъскаш в стените? Ами когато Рарі те откри да плачеш в хладилното помещение в пекарната? Сама и измръзнала. Това не може да продължава, Лиля.

Но според мен спокойно можеше да си продължи. Спомням си благословения покой на вцепененото от глава до пети тяло, което охлади парещата болка от изгубените завинаги целувки на Abuela по челото ми. И от загубата на Андрес. На начина, по който ме прегръщаше така силно, така плътно. Стопяше ме цялата тази негова прегръдка и беше мястото, където се чувствах едновременно огромна като планета и лека като перце. Когато бях влязла в хладилното помещение, търсех единствено няколко секунди тишина и покой. А Рарі беше нахлул с тревогите и излишните си притеснения.

– Не можете да ме пратите там. – Да ме откъснат от „Ла Палома“. От Маями. От семейството ми.

– Помисли и за съседите también*. Говорят за теб повече от всякога. Няма как да се възстановиш, ако...

Ако *какво*? Ако из целия град се обсъжда личният ми живот? О, не беше трудно да се разбере защо го правят. Клюките вървяха от три години. Достатъчно беше да се хвана с Андрес, сина на видния конгресмен Милан от квартала на богатите Коръл Гейбълс. За Андрес пишеха в местните списания и колонките за звездни клюки. Лицето му на суперзвезда се беше появявало по телевизията заедно със семейството му по време на предизборни кампании. Клиентите на пекарната, съседите и собствениците на околните магазини ни се радваха открито – мислеха, че връзката ни е умилителна. Преди четири години бях приготвила храната за събитие за набиране на средства, организирано от семейството му. Там той за пръв път беше опитал сладкишите ми с гуава. В продължение на цели две

* También (исп.) – също. – Б.п.

години всяка седмица идваше в „Ла Палома“ за тези сладкиши и накрая ме покани на среща. Бях на петнайсет и влюбена до набрашнените си уши в сина на конгресмена.

Истинска кубинска приказка, развиваща се в Западен Дейд. Само че Андрес отмени поръчката за замъка.

Сега родителите ми се извърнаха към Пилар, като направо ми обърнаха гръб.

– Елена от „Дейдланд Брайдъл“ дойде в „Ла Палома“ миналата седмица – започна Мамі. Едва преглъщаше сълзите си. – Каза ми, че продавачките и някои от редовните клиенти си организирали игра. Залагали кога Лиля ще отиде да си купи *vestido de boda*.

Сватбена рокля? Сериозно? Кръвта ми кипна.

– Мамі! Чуваш ли се какво говориш? – Направо да ме разрежат, да извадят последните три месеца от мен и да покрият с тях стаята – като поредния слой светлосиньо.

– Вярно е – каза Мамі. – Толкова съжалявам.

– Сега слуховете започнаха да се променят – включи се и Ра-рі. – Защо Андрес скъса с нея? Как можа Стефани да изостави приятелката си без предупреждение? Ужасно е. Хората говорят по бакалите, по супермаркетите, по будките за вестници.

Пилар седна на леглото ми.

– Знам. И аз ги чувам.

Аз изобщо там ли бях? Това не беше ли *моят* живот? Триото не спираше с протяжната си ария, говореха през мен, тъй като явно бях станала невидима.

– Достатъчно, ясно?

Накрая Мамі ме погледна.

– Не е достатъчно, защото ти никога не говориш с нас за чувствата си. Не можем да ти помогнем, ако не знаем какво ти е.

Изправих се. Крайниците ми се движеха сковано, всичко ме болеше.

– Не изпитвам нужда да говоря за изгубеното. Имам нужда

да върна нещата каквито бяха.

– Ами ако това е невъзможно? – попита Рарі.

Невъзможно. Бях чувала тази дума и преди и я бях разцепила на две като черупка на кокосов орех. После бях изгребала сочната бяла вътрешност и бях направила торта с нея.

– Ти изгуби баба си, своята abuelita – каза меко Рарі. – Изгуби голяма част от сърцето си.

– Рарі – думата излезе от устата ми задавено, мрачно, но нямаше да позволя да се разплача. Не възнамерявах да им давам сълзите си. Болката беше истинска и си беше моя. Аз я изпитвах и аз щях да оправя нещата. Разговорът за нея не я правеше тяхна и не им даваше правото да ми „помагат“ и да ми казват какво да правя. А сега искаха да „помогнат“ още повече, като ме пратят на другия край на света?

– Англия ще ти се отрази добре. Chisme* ще отмрат и ще се върнеш освежена... – Телефонът на Мамі звънна. – Каталина е. – Тя излезе от стаята заедно с Рарі.

Протегнах широко безпомощните си ръце към Пилар. Исках да се намеси и да ги разубеди от безумната им идея. А и тя със сигурност щеше да го направи. Бяхме отбор, las Reyes.

Сега, след като бях завършила гимназия, най-сетне бях готова да вляза в ролята си на главен пекар и бъдещ собственик на Panadería La Paloma заедно с Пилар. Не смятах да кандидатствам в университета – от Abuela вече бях научила всичко, от което имах нужда. Можехме да поемем бизнеса след година. Нашето наследство, но и нашето бъдеще. Abuela беше положила основите, а ние щяхме да го развием – и трябваше да започнем още през лятото. Нямахме как да ръководя пекарна от другия бряг на Атлантика.

– Нямам търпение да те видя какво ще направиш – казах през кисел смях.

Пилар се изправи и ме накара да пийна още малко вода. То-

* Chisme (исп.) – клюки. – Б.л.

зи път се подчиних.

– Какво да направя?

– Да ме спасиш от плана за Англия. Нямаме време за такива работи. Трябва да планираме новия бизнес модел, менюто, да видим още колко хора ще ни трябват...

– Лиля. – Тя се извъртя към мен. Кафявите ѝ очи ме погледнаха изпод тежките клепачи. – Те са прави. Имаш нужда от смяна на обстановката. Обичам те, но трябва да заминеш. Само за малко, окей?

Сякаш всяка една крачка, която бях направила в Маями този следобед, се връщаше, за да ме удари в гърдите. Потръпнах. Поклатих глава, онемяла. *Не. Не. НЕ.*

– Не мога.

Пилар грабна бялата престилка на Abuela с избродираното синьо *L* отпред и я положи в ръцете ми. Само преди няколко часа от тях капеше солена пот.

– Какво мислиш, че би казала тя за това? – Пилар посочи изтормозеното ми тяло.

– Сестра ти е права, пена*. – Това дойде от Мамі, която тъкмо беше влязла обратно. – Abuelita ти остави уменията и хъса си. Не само рецептите. Уважавай това, Лиля. Но да се криеш в хладилното помещение, за да плачеш? Да тичаш трийсет километра, докато не се сринеш, да ни плашиш, да не се интересуваш от себе си – така ли би искала тя да продължиш? – По лицето ѝ се стичаха сълзи. – Как можеш да допуснеш да погледне от небето и да те види такава?

Ето какво исках да изкрещя: Как *мога* ли? Мога, защото единствената рецепта, на която Abuela не ме научи, беше онази, която трябваше да приготвя в себе си, когато тя умря и ни напусна твърде рано. Онази, която трябваше да направя, когато едно момче ми разби сърцето, а най-добрата ми приятелка погази доверието ми.

* Nena (исп.) – чедо. – Б.п.

Но всъщност казах:

– ...

Притихнала, разтреперана, притиснах престилката към гърдите си и се вкопчих в спомена.

– Óуеме, mí амог* – беше казала Abuela преди няколко месеца, след една от караниците ми с Андрес. – Обичаш това момче колкото обичаш кухнята. – Бъркаше купа с мангова глазура. – Само че понякога добавяш твърде много от себе си, както със захарта. И температурата ти е много висока.

Тогава бях изсумтяла. Бях пренебрегнала думите ѝ.

– Мí estrellita**, ако грееш прекалено ярко в небето, ще го изгориш. И ти ще изгориш también.

Този ден бях изтощила тялото си до краен предел. Бях вдигнала собствената си температура до максимум и бях изгубила контрол.

– Лиля, ще заминеш за Англия – каза Мамí, с което приключи въпроса. – Не можем да ти дадем пекарната, която Abuela изгради, ако не се чувстваш добре.

Това беше всичко.

Тичането, тоталното изтощение – и физическо, и психическо – ме беше лишило от желание за словесни битки. Когато Рарí отвори сайта на „Бритиш Еървейз“, аз само се втрених в буквата L на престилката.

* Óуеме, mí амог (исп.) – Чуй ме, мила моя. – Б.п.

** Мí estrellita (исп.) – Звездичке моя. – Б.п.